

Istorija ubistava počinjenih od strane Komunističke partije Kine

Predgovor

55-godišnja istorija Komunističke partije Kine ispisana je krvlju i lažima. Događaji u ovoj krvavoj prošlosti su i krajnje tragični, kao i jedva poznati. Pod vladavinom KPK ubijeno je 60 do 80 miliona nedužnih kineskih građana, iza kojih su ostale skrhanе familije. Mnogi ljudi se pitaju, zašto KPK ubija? Dok KPK nastavlja svoj brutalan progon Falun Gong praktikanata i kao nedavno, puca u ljudsku masu protestanata u gradu Hanyanu, ljudi se pitaju, hoće li ikada doživeti dan da će KPK naučiti da govori rečima umesto oružjem.

Mao Cetung je na sledeći način sažeo ciljeve Kulturne revolucije: "...nakon haosa svet ponovo nalazi mir. Ali sedam ili osam godina kasnije mora opet nastati kaos." [1] Drugačije rečeno, svakih sedam do osam godina mora se desiti politička revolucija i svakih sedam do osam godina mora biti ubijen veliki broj ljudi.

Ipak, iza pokolja KPK stoje prateća ideologija i praktični zahtevi.

Ideološki, KPK veruje u "diktaturu proletarijata" i "kontinuiranu revoluciju pod diktaturom proletarijata". Zbog toga je KPK nakon preuzimanja Kine ubijala zemljoposjednike da bi rešila problem proizvodnih odnosa u seoskim oblastima; ubijala je kapitaliste da bi postigla ciljeve komercijalne i industrijske reforme i rešila problem proizvodnih odnosa u gradovima. Nako što su uništene ove dve klase, problemi u vezi narodne ekonomije su bili u osnovi rešeni. Na sličan način je rešavanje problema nadgradnje [2] takođe zahtevalo krvoproliće. Progon "Anti-partijske grupe" Hu Fenga [3] i "Anti-desničarski pokret" eliminisao je intelektualce. Ubijanje Hrišćana, Taoista, Budista i omiljenih tradicionalista riješilo je "problem religija". Masovna ubistva za vreme "Kulturne revolucije" stvorila su kulturnu i političku osnovu za neprikosnovenu vladavinu KPK. Masakr na Trgu Tjenanmen poslužio je za sprečavanje političkih kriza i da bi se učutkali zahtevi za demokratijom. Progon Falun Gonga treba rešiti pitanje vere i tradicionalnih metoda lečenja. Sve ovo je KPK smatrala neophodnim da bi pojačala svoju moć i održala vladavinu suočena sa stalnom ekonomskom krizom (nakon preuzimanja vlasti od strane KP, cene proizvoda su naglo skočile, a kineska ekonomija je skoro doživela slom nakon "Kulturne revolucije"), političkim krizama (neki ljudi nisu slušali partijske naredbe, a neki drugi su hteli učestvovati u vlasti), kao i krizama vere (slom

Ovaj poster, prikazan krajem 1966. godine u Pekingu pokazuje kako treba postupati s takozvanim "neprijateljima naroda" za vreme Kulturne revolucije. (Jean Vincent/AFP/Getty Images)

bivšeg Sovjetskog Saveza, političke promene u Istočnoj Evropi i problem Falun Gonga). Pored progona Falun Gonga, sve ove političke kampanje pojačale su zli karakter KP i podstakle su želju za revolucijom. KPK je takođe koristila ove političke kampanje da bi testirala članove Partije i da bi eliminisala one koji ne odgovaraju zahtevima Partije.

Ubijanje je takođe neophodno iz praktičnih razloga. KPK je počela kao grupa razbojnika i varalica, koji ubijaju da bi stekli moć. Kada je ovaj prioritet postavljen, više nije bilo povratka nazad. Stalni teror je bio neophodan da bi se ljudi zastrašili i da bi bili primorani da prihvate apsolutnu vladavinu KP.

Gledano na površini, može izgledati kao da je KPK bila "prisiljena na ubijanje" i da su se desili razni incidenti, koji su slučajno pokrenuli ubilačku mašineriju KPK. Ali istina je da KPK zahteva ova periodična ubijanja, a ovi incidenti na površini samo služe tome da prikriju potrebu za ubijanjem koja je sadržana u sistemu KPK. Bez ovih bolnih lekcija, ljudi bi možda počeli misliti da se KPK popravlja i mogli bi početi zahtevati demokratiju, kao što su to učinili idealistični studenti za vreme demokratskog pokreta 1989. Uništavajuće kampanje, koje se ponavljaju svakih sedam ili osam godina, služe tome da ljudima osveže sećanje na teror i da upozore mlađe generacije: Ko god radi protiv Partije, želi da izazove apsolutnu vlast KPK, ili pokuša da kaže istinu o istoriji Kine, "upoznaće gvozdenu pesnicu diktature proletarijata".

Ubijanje je za KPK postalo jedna od najvažnijih metoda održavanja vlasti. S eskalacijom njenih krvavih dugova, odlaganje njenog mesarskog noža ohrabrilo bi stanovništvo da se osveti za kriminalna dela KPK. Zbog toga, KPK ne samo da je morala nastaviti temeljno i sveobuhvatno ubijanje s masovnim egzekucijama, već je pokolj morao biti izvršen na najbrutalniji način, da bi stanovništvo bilo efektivno zaplašeno, pogotovo u početku, dok je KPK uspostavljala svoju vladavinu.

Kako je cilj ubijanja bio da se utera najveći mogući strah, KPK je ciljeve ubijanja izabirala proizvoljno i iracionalno, tako da se nijedna grupa nije mogla osjećati sigurnom. U svakom političkom pokretu, KPK je koristila strategiju genocida. Uzmimo za primer "gušenje kontrarevolucionara". KPK nije stvarno gušila "dela" takozvanih kontrarevolucionara, već ljude, koji su bili označeni kontrarevolucionarima. Ako je neko bio na listi Nacionalne armije (Kuomintang, KMT), i služio u njoj nekoliko dana, ali nije činio apsolutno ništa politički nakon što je KPK došla na vlast, on bi ipak bio ubijen zbog svoje "kontrarevolucionarne prošlosti". Tokom agrarne reforme, KPK je često ubijala čitave familije zemljoposjednika, da bi uklonila "koren problema".

Od 1949. godine, KPK je proganjala više od polovine stanovnika Kine. Prema procenama, 60 do 80 miliona ljudi umrlo je neprirodnom smrću. To je više od broja mrtvih u Prvom i Drugom svetskom ratu zajedno.

Kao i u drugim komunističkim režimima, proizvoljna ubijanja od strane KPK uključuju i brutalna pogubljenja sopstvenih članova, da bi se uklonili oni među njima, koji ljudskost stavljaju iznad partijskih principa. Da bi stvorila "nepobedivu ratnu tvrđavu", KP je morala terorizirati ne samo stanovništvo, već i svoje članove.

U normalnom ljudskom društvu, ljudi pokazuju ljubav i poštovanje jedni prema drugima. Oni poštuju i cene život i veruju u višu silu. Na Istoku ljudi kažu: "Ne čini drugima ono što ne želiš da drugi čine tebi." [4] Na Zapadu ljudi kažu: "Voli svog bližnjeg kao sebe samog." [5] Nasuprot tome, KPK kaže: "Istorija svih dosadašnjih društava je istorija klasne borbe" [6] Da bi se održale "borbe" u društvu, mora se sejati mržnja. Ne samo da KPK ubija ljude, već ona isto tako huška ljude da se međusobno ubijaju. Ona pokušava navesti ljude da ne poštuju život drugih i želi učiniti ljude neosetljivim na patnje drugih, tako što ih okružuje stalnim ubijanjem. Ona želi da ljudi otupe od stalne izloženosti neljudskoj brutalnosti i da razviju mentalitet da je "najbolje čemu se možeš nadati da izbegneš da i sam budeš progonjen". Sve to pomaže KPK da održi svoju vladavinu.

Osim što je uništila nebrojeno puno života, KPK je takođe uništila dušu kineskih ljudi. Mnogi ljudi su do te mere preobrazovani, da su zbog pretnji KPK potpuno predali svoj razum i svoje principe. Na neki način, duše ovih ljudi su umrle - što je nešto još strašnije od fizičke smrti.

1. Grozan masakr

Još prije nego što je KPK došla na vlast, Mao Cetung je napisao: "Sa sigurnošću nećemo pokazivati Blagost u našoj politici prema kontrarevolucionarima i prema reakcionarnim delovanjima reakcionarnih klasa" [7] Drugim rečima, KPK je još pre osvajanja Pekinga odlučila da će sprovesti tiraniju pod ublaženim nazivom "Demokratske narodne diktature". Sledi nekoliko primera.

Progon kontrarevolucionara i agrarna reforma

U martu 1950. godine, KPK je izdala "Naredbu za striktno suzbijanje reakcionarnih elemenata", koja je istorijski poznata pod nazivom "Pokret suzbijanja kontrarevolucionara".

Za razliku od careva, koji su nakon krunisanja, u celoj zemlji davali pomilovanja, KPK je od prve minute preuzimanja vlasti počela ubijati. Mao Cetung je u jednom saopštenju napisao: "Postoji još uvek mnogo mesta gde su ljudi previše strašljivi i ne usuđuju se otvoreno i u velikom opsegu ubijati kontrarevolucionare." [8] U februaru 1951. centrala KPK je proglasila da u mnogim regionima, izuzimajući provinciju Zhejiang i južni dio provincije Anhui, nije ubijen dovoljan broj ljudi, pogotovo u velikim gradovima i gradovima srednje veličine i da tamo trebaju nastaviti hapsiti i ubijati što više ljudi i ne trebaju prestati s tim previše skoro. Mao je čak zahtevao da "u seoskim oblastima 1/1000 dio stanovništva treba biti ubijeno u svrhu odstranjivanja kontrarevolucionara... u gradovima može biti nešto manje." [9] U to vreme je Kina imala oko 600 miliona stanovnika i ova Maova "carska naredba" mogla je koštati života više od 600.000 ljudi. Niko ne zna odakle se pojavio ovaj odnos 1:1000. Možda je Mao iz nekog hira odlučio da bi 600.000 života bilo dovoljno da stvori temelj straha među ljudima i stoga je to naredio.

KPK nije bilo briga da li su oni koji su ubijeni zaslužili smrt. U "Pravilima Narodne Republike Kine o kažnjavanju kontrarevolucionara", objavljenim 1951. je čak stajalo da oni koji "šire glasine" mogu biti "odmah streljani".

Dok je u celoj zemlji vatreno sproveden progon kontrarevolucionara, istovremeno je sprovedena i agrarna reforma. U stvari, u oblastima koje su bile okupirane od strane KPK, već u 20-tim godinama je KPK započela agrarnu reformu. Površinski gledano, agrarna reforma je služila za postizanje ideala sličnom idealu nebeskog kraljevstva Taipinga [10], naime da svako ima zemlju, međutim ona je bila samo izgovor za ubijanje. Tao Zhu, koji je smatran četvrtim najmoćnijim čovekom u KPK, formulisao je parolu za agrarnu reformu: "Svako selo krvari, svako domaćinstvo se bori", što je upućivalo na to da u svakom selu moraju umreti zemljoposednici.

U stvari je agrarna reforma mogla biti sprovedena bez ubijanja ljudi. Vlada Tajvana sprovela je agrarnu reformu na taj način što je otkupila zemlju od zemljoposednika. Ipak, kako je KPK potekla od gomile skitnica i lumpen-proletarijata, poznavala je samo pljačku kao metodu. Iz straha da bi se žrtve njene pljačke mogle osvetiti, KPK ih je morala ubiti da bi odstranila izvor problema.

Najuobičajenija metoda ubijanja za vreme agrarne reforme bila je poznata pod nazivom "borbeni sastanak". KPK bi fabrikovala zločine i optužila za njih zemljoposednike ili bogate seljake. Onda bi okupljene mase pitala kako ih treba kazniti. Neki članovi KP ili drugi aktivisti su već bili među mnoštvom da bi vikali: "Treba ih ubiti!". Zatim bi zemljoposednici i bogati seljaci bili streljani na licu mesta. U to vreme, ko god je posedovao zemlju u selima, bio je označen "tiraninom". Oni koji su često iskorišćavali seljake, bili su označeni "zlim tiranima", oni koji su pomagali u popravci javnih objekata i dotirali škole i pomagali u slučaju prirodnih katastrofa, bili su nazivani "dobrim tiranima", a oni koji nisu ništa radili, bili su nazivani "tihim tiranima". Ova klasifikacija je bila beznačajna, jer su svi "tirani" na kraju bili streljani, bez obzira u koju kategoriju "tirana" su spadali.

Broj streljanih "kontrarevolucionara", objavljen krajem 1952. od strane KPK iznosio je oko 2,4 miliona. U stvari je stvarni broj žrtava među lokalnim činovnicima bivše vlade Kuomintanga i zemljoposednika iznosio najmanje 5 miliona.

"Progon kontrarevolucionara" i "Agrarna reforma" imali su tri neposredne posledice:

- Kao prvo, odstranjeni su bivši lokalni činovnici, koji su bili izabrani unutar postojećih struktura familijarnih klanova i koji su upravljali dotičnim regionima. Progonom kontrarevolucionara i agrarnom reformom, KPK je ubila sav upravljački personal prošlog sistema i ostvarila totalnu kontrolu ruralnih oblasti uspostavljajući ogranke Partije u svakom selu.
- Kao drugo, KPK je za vreme ova dva pokreta kroz krađu i otimanje stekla ogromno imanje.

- Kao treće, civilno stanovništvo je brutalnim progonom zemljoposjednika i bogatih seljaka terorisano i zastrašeno.

"Tri-anti-kampanja" i "Pet-anti-kampanja"

"Progon kontrarevolucionara" i "Agrarna reforma" pogodili su uglavnom seoska područja, dok se "Tri-anti-kampanja" i "Pet-anti-kampanja", koje su nakon toga usledile, mogu smatrati odgovarajućim genocidom u gradovima.

"Tri-anti-kampanja" je započela u decembru 1951. i bila je usmerena na korupciju, rasipništvo i birokratiju unutar KPK. Neki korumpirani činovnici KP bili su pogubljeni. Ubrzo nakon toga, KPK je tvrdila da je razlog "korumpiranosti vladinih činovnika" bio "zavođenje od strane kapitalista". Shodno tome, započeta je "Pet-anti-kampanja", protiv potkupljivosti, utaje poreza, krađe državne imovine, prevare kod državnih ugovora i ekonomske špijunaže.

"Pet-anti-kampanja" se u suštini sastojala u tome da se kapitalistima oduzme svojina, pa čak i život. Chen Yi, tadašnji gradonačelnik Šangaja, svako veče je sedeći na kauču sa šoljom čaja u ruci, slušao izveštaje, pri čemu je ležerno pitao: "Koliko ih je danas letelo u vazduhu?" To pitanje je u stvari značilo: "Koliko poslovnih ljudi je sa oblakodera skočilo u smrt". Niko od kapitalista nije mogao izbeći "Pet-anti-kampanju". Od njih se zahtijevalo da plate "utajeni" porez iz perioda Guangxu (1875-1908) u dinastiji Qing (1644-1911), kada je Šangaj kao trgovački centar prvobitno uspostavljen. Čak i ako bi iskoristili sav svoj imetak, kapitalistima nije bilo moguće platiti takve "poreze". Nisu imali drugog izlaza, već da sebi oduzmu život. Ali nisu mogli da skaču u reku Huangpu, jer ako im telo ne bi bilo pronađeno, vlasti bi ih mogle optužiti za beg u Hong Kong i nadalje zahtijevati porez od njihovih porodica. Umesto toga, kapitalisti su skakali sa visokih zgrada, da bi im telo bilo pronađeno, kako bi KPK videla dokaz njihove smrti. U to vreme su stanovnici Šangaja izbegavali da hodaju u blizini visokih zgrada, da ne bi bili pogođeni ljudima koji su skakali odozgo.

Prema "Faktima o političkim kampanjama nakon osnivanja Narodne Republike Kine", sastavljenog i objavljenog 1996. od strane četiri vladina biroa, uključujući i Centar za istoriju KPK, za vreme "Tri-anti-kampanje" i "Pet-anti-kampanje", više od 323.100 ljudi je bilo uhapšeno i preko 280 je izvršilo samoubistvo ili nestalo. U "Anti-Hu Fang kampanji" 1955. preko 5000 ljudi je bilo zatvoreno, više od 60 je počinilo samoubistvo i 12 ih je umrlo neprirodnom smrću. Za vreme progona kontrarevolucionara, koji je usledio, preko 21.300 ljudi je bilo pogubljeno i preko 4.300 ih je izvršilo samoubistvo ili je nestalo [11].

Velika oskudica hrane

Najveći broj žrtava zabeležen je za vreme velike oskudice hrane kratko nakon "Velikog skoka naprijed" [12]. U poglavlju "Velika oskudica hrane" iz knjige "Istorijski zapisi Narodne Republike Kine" se navodi: "Broj neprirodnih smrti i smanjenog broja porođaja od 1959. do 1961. godine se procenjuje na oko 40

miliona... Kineska depopulacija za 40 miliona stanovnika najverovatnije je najveća oskudica hrane u celom svetu u ovom veku. [13]

Velika oskudica hrane je od strane KPK pogrešno nazvana "trogodišnjom prirodnom katastrofom". Zapravo su tokom ove tri godine vremenske prilike bile dobre i nije bilo nikakvih velikih prirodnih katastrofa, kao što su poplave, suše, uragani, cunamiji, zemljotresi, mraz, grad ili najeзде skakavaca. Ova "katastrofa" je bila izazvana isključivo ljudskom rukom. Kampanja "Veliki skok naprijed" zahtevala je od svakoga u Kini da učestvuje u proizvodnji gvožđa, pri čemu su seljaci bili prinuđeni da napuste letinu da istruli na njivi. Uprkos tome, lokalne vlasti u svim oblastima povećale su zahteve za rezultatima proizvodnje. He Yiran, prvi sekretar okružnog partijskog komiteta Liuzhoua, krivotvorio je lično za opštinu Huanjiang senzacionalan rezultat od "65.000 kilograma pirinča u ljusci po jednom muu" [14]. To je bilo neposredno nakon plenuma u Lushanu, kada se Anti-desničarska kampanja nalazila na svom vrhuncu. Da bi se pokazalo kako KPK uvek ima pravo, celokupna letina je bila oduzeta od strane vlade kao jedna vrsta poreza na preterane dobitke. Tako su porcije žita, seme i osnovna sredstva prehrane seljaka bila u celosti zaplenjena. Kako potražnja time još uvek nije mogla biti zadovoljena, seljaci su bili optuženi za sakrivanje svoje letine.

He Yiran je jednom prilikom rekao da se svi moraju potruditi da osvoje prvo mesto u takmičenju za najvišu proizvodnju (gvožđa), bez obzira na to koliko ljudi u okrugu Liuzhou pri tome mora umreti. Nekim seljacima je sve bilo oduzeto i ostala im je samo šačica pirinča sakrivenog u laboru za urin. Partijski komitet opštine Xunle u okrugu Huangjiang čak je izdao naredbu da se zabrani kuvanje, da bi se time sprečilo da seljaci jedu letinu. Seoske oblasti su noću bile kontrolisane od strane policije. Ako bi negde videli odsjaj vatre, odmah bi upali i izvršili raciju. Mnogi seljaci nisu se više usuđivali jesti ni divlje biljke ili koru drveta, i umrli su od gladi.

Kroz istoriju, u vremenima oskudice i gladi, vlada bi obezbeđivala stanovništvu zobenu kašu, delila žito i dozvoljavala žrtvama da pobegnu od oskudice i gladi. Ipak, KPK je bežanje od oskudice i gladi smatrala sramotom za prestiž Partije i stoga je naredila policiji da blokira puteve, kako bi sprečila žrtve da pobegnu od gladi i oskudice. Svako ko bi pokušao uzeti žito iz hangara, bio bi označen kontrarevolucionarem i streljan. U provincijama Gansu, Shandong, Henan, Anhui, Hubei, Hunan Sichuan i Guangxi, veliki broj seljaka je umro od gladi i posvuda je bilo leševa. Ipak, gladni seljaci su još uvek bili prisiljeni raditi na navodnjavanju, konstrukciji brana i proizvodnji gvožđa. Mnogi su se za vreme posla srušili i nisu se više ustali. Na kraju, oni, koji su preživeli, nisu imali snagu ni da spale mrtve. Mnoga sela su potpuno izumrla, jer su familije jedna za drugom umirale od gladi.

Za vreme najtežih oskudica hrane u kineskoj istoriji pre KPK, bilo je slučajeva da su familije razmenjivale djecu da bi ih jele, ali ipak niko nikad nije jeo sopstvenu djecu. Ipak, pod vladavinom KPK, ljudi su čak bili prisiljeni jesti mrtve, jesti ljude koji su pobjegli iz drugih regiona i čak ubijati i jesti sopstvenu decu. Pisac Sha Qing opisao je tu scenu u svojoj knjizi *Yi Xi Da Di Wan (Mračna zemlja na močvarnoj reci)*: U jednoj seljačkoj familiji za vreme velike oskudice hrane otac je ostao sam samo sa jednim sinom i jednom kćerkom.

Jednog dana, otac je isterao kćer iz kuće. Kada se vratila, nije nigde videla svog mlađeg brata, ali je videla belo ulje u kazanu i gomilu kostiju pored peći. Nekoliko dana kasnije, otac je opet dodao vode u kazan i pozvao kćerku da dođe bliže. Djevojčica se prepala i sa druge strane vrata preklinjala svog oca: "Oče, molim te nemoj me pojesti. Ja mogu da skupljam drva i da ti kuvam. Ako me pojedeš, niko to neće raditi za tebe."

Stvarne razmere i broj tragedija sličnih ovoj je nepoznat. Međutim KPK ih je lažno prikazala kao svoju otmenu čast, tvrdeći da je KPK vodila ljude da se hrabro bore protiv "prirodnih katastrofa" i nastavila je sebe označavati "veličanstvenom, sjajnom i ispravnom".

Nakon održavanja konferencije u Lushanu 1959. godine, generalu Peng Dehuai-ju [15] je oduzeta pozicija, jer je digao svoj glas u odbranu ljudi. Mnogi vladini službenici, koji su se usudili reći istinu, izgubili su posao, bili su zatvoreni ili saslušavani. Nakon toga, niko se nije usuđivao reći istinu. U vreme Velike oskudice, umesto da izveštavaju istinu, ljudi su prikrivali činjenice o velikom broju umrlih od gladi, kako bi zaštitili svoje sopstvene činovničke pozicije. Provincija Gansu je čak odbila hranu, koju je provincija Shaanxi ponudila kao pomoć, sa obrazloženjem da provincija Gansu ima prevelike rezerve hrane.

Velika oskudica je takođe bila kvalifikacioni test za kadrove KPK: onaj ko se čak suočen sa nekoliko desetina miliona umrlih od gladi odupirao tome da kaže istinu, odgovarao je kriterijumima KPK. KPK bi onda znala da nikakve ljudske emocije ili nebeski principi ne mogu te kadrove sprečiti u sleđenju partijske linije. Nakon Velike oskudice, odgovorni provincijski čelnici samo su učestvovali u formalnosti samo-kritike kako bi time okončali čitavu stvar. Li Jingquan, sekretar KPK za provinciju Sichuan, gdje su milioni ljudi umrli od gladi, bio je unapređen u prvog sekretara jugozapadnog okružnog biroa KPK.

Od Kulturne revolucije, preko masakra na Trgu Tjenanmen, do progona Falun Gong

Kulturna revolucija je zvanično započela 16. maja 1966. i trajala je do 1976. Ovaj period se naziva "Desetogodišnja katastrofa", čak i od strane same KPK. Kasnije je Hu Yaobang, bivši generalni sekretar partije, u intervjuu sa jednim jugoslovenskim novinarom rekao: "U to vreme je skoro 100 miliona ljudi bilo pogođeno, što je jedna desetina kineskog stanovništva."

U *"Faktima o političkim kampanjama nakon osnivanja Narodne Republike Kine"* stoji: "U maju 1984. godine, nakon 31 mesec intenzivnih istraživanja, proveru i novih kalkulacija od strane Centralnog komiteta, proizilaze sledeći fakti o Kulturnoj revoluciji: preko 4,2 miliona ljudi je bilo privedeno i saslušavano; preko 1.728.000 ljudi je umrlo neprirodnom smrću; preko 135.000 ljudi je bilo označeno kontra-revolucionarima i pogubljeno; bilo je preko 237.000 smrtnih slučajeva i 7,03 miliona invalida zbog oružanih napada; preko 71.200 porodica je uništeno." Statistike, sabrane iz godišnjih knjiga opština, pokazale su da je za vreme Kulturne revolucije 7,73 miliona ljudi umrlo neprirodnom smrću.

Osim smrtnih slučajeva, uzrokovanim prebijanjima do smrti, početak Kulturne revolucije takođe je izazvao talas samoubistava. Mnogi poznati intelektualci, kao npr. Lao She, Fu Lei, Jian Bozan, Wu Han i Chu Anping, oduzeli su sami sebi život već na početku Kulturne revolucije.

Kulturna revolucija je bila najgori period "ekstremne levice". Ubijanje je postalo takmičarski način za izražavanje sopstvenog revolucionarnog stanovišta, pa su tako načini odstranjivanja "klasnih neprijatelja" bili krajnje okrutni i brutalni.

Politika "reforme i otvaranja" omogućila je širenje informacija, što je stranim novinarima omogućilo da budu svedoci masakra na Trgu Tjenanmen 1989. godine i da emituju televizijske izveštaje u kojima su prikazani tenkovi, koji gone i gaze studente do smrti.

Deset godina kasnije, 20. jula 1999. godine, Đijang Cemin je započeo svoj progon Falun Gong. Krajem 2002. godine, izvori unutar vladinih krugova u Kini potvrdili su da broj umrlih u istražnim zatvorima, prinudnim radnim logorima, zatvorima i duševnim bolnicama iznosi preko 7.000, što znači da je dnevno ubijano sedam ljudi.

U današnje vreme izgleda da KPK ubija puno manje nego u prošlosti, kada su milioni ili desetine miliona ubijani. Postoje dva razloga za ovu pretpostavku. Kao prvo, partijska kultura je izopačila razum Kineza, tako da su postali pokorni i cinični. Kao drugo, kineska ekonomija je, zbog masivne korupcije i pronevera od strane funkcionera KPK, postala jedna vrsta "transfuzione ekonomije", koja je zavisna od stranog kapitala kako bi održala ekonomski razvoj i socijalnu stabilnost. Ekonomske sankcije nakon masakra na Trgu Tjenanmen ostale su u živoj uspomeni KPK i ona zna da bi javna ubijanja dovela do povlačenja stranog kapitala i da bi se time doveo u opasnost opstanak totalitarnog režima.

Ubijanje u stvari nije prestalo, samo KPK pokušava svim sredstvima sakriti svoja krvava dela.

2. Krajnje okrutne metode ubijanja

Sve što KPK radi, služi isključivo jednom cilju: Steći moć i očuvati moć. Ubijanje je za KPK značajna metoda očuvanja moći. Što je više ljudi bilo ubijeno i na što okrutniji način, tim bolje je to služilo cilju prestrašivanja ljudi. Ovaj teror je počeo još pre Kinesko-japanskog rata.

Masakr u Severnoj Kini za vreme Kinesko-Japanskog rata

Kada je bivši američki predsednik Hoover preporučio knjigu "Neprijatelj iznutra" od oca Raymonda J. De Jaeghera [16], komentarisao je da je knjiga otkrila goli teror komunističkog pokreta. On je preporučio svakom u zemlji ko želi shvatiti takvu zlu silu da pročitati tu knjigu.

U ovoj knjizi De Jaegher piše o tome kako je KPK primenila silu da bi prestrašila ljude i tako ih pokorila. Na primer, Komunistička partija je u jednom selu zahtevala od svih ljudi u selu da dođu na seoski trg. Učitelji su povelili učenike na trg. Razlog okupljanja je bilo javno smaknuće trinaest patriotskih mladića. Nakon objavljivanja fabrikovanih optužbi protiv žrtava, jedan komunistički funkcioner je naredio užasnoj učiteljici da povede decu da pevaju patriotske pesme. Dok su deca pevala, nisu se pojavili plesači na bini, već dželat sa oštrim nožem u ruci. Dželat je bio hladnokrvni, mladi, komunistički vojnik sa mišićavim rukama. Stao je iza prve žrtve, brzim pokretom podigao veliki, oštri nož, zamahnuo i prva glava je pala na zemlju. Krv je šiktila kao iz fontane, dok se glava kotrljala na zemlji. Histerično pevanje dece pretvorilo se u haotično vrištanje i plakanje. Učiteljica je i dalje davala takt i pokušavala da nastavi pesmu. Njeno zvonje se čulo kako zvoni u ovom haosu.

Dželat je 13 puta zamahnuo i trinaest glava je palo na zemlju. Nakon toga su došli mnogi komunistički vojnici, preseklili grudi žrtvama i izvadili njihova srca da bi od njih napravili svečani ručak. Sve se to odvijalo pred očima dece. Deca su prebledela užasnuta od ovog terora i nekoliko ih je povratilo. Učitelji su vikali na njih i ona su se morala poredati u red da bi se vratila u školu.

Nakon toga, otac De Jaegher često je video kako su deca bila prisiljavana da gledaju ubijanje. Deca su se navikla na krvave scene i neka su čak počela uživati u tome.

Kada je KPK osećala da jednostavno ubijanje nije bilo dovoljno užasavajuće i napeto, izumela je sve moguće oblike zverskih mučenja. Na primer, žrtva bi bila prisiljena progutati velike količine soli, a nije joj bilo dozvoljeno da pije vodu, tako da bi žrtva proživela strašne muke i konačno umrla od žeđi. Ili bi neko bio skinut do gola i nateran da se kotrlja po slomljenom staklu, ili bi se u zimu probila rupa u ledu na zamrznutoj reci i žrtva bi se ubacila u rupu, tako da bi se ili udavila ili se smrznula.

De Jaegher je pisao da je jedan član KPK u provinciji Shanxi izumeo strašno mučenje. Jednog dana, dok je šetao gradom, zaustavio se ispred jednog restorana i zagledao se u veliku ključajuću bačvu. Kasnije je kupio nekoliko velikih bačvi i odmah uhapsio neke ljude koji su bili protiv komunističke partije. Za vreme užurbanog suđenja, bačve su bile napunjene vodom i ugrejane do ključanja. Tri žrtve su bile svučene do gole kože, ubačene u bačve i "kuvane" do smrti. U Pingshanu je De Jaegher bio svedok tome kako je jednom svešteniku živom odrana koža. Članovi KPK su prisilili sina da to gleda i da učestvuje u neljudskom mučenju, da gleda svog oca u tegobnom mučenju i da sluša njegove krike. Članovi KPK posuli su očevo tijelo sirćetom i kiselinom, i onda je njegova koža brzo odrana. Počeli su od leđa, zatim su prešli na ramena i ubrzo, koža celog njegovog tela je bila odrana, osim glave. Njegov otac je umro nakon nekoliko minuta.

Crveni teror za vreme "Crvenog avgusta" i kanibalizam u provinciji Guangxi

Nakon sticanja potpune kontrole nad celom zemljom, KPK uopšte nije prestala s nasiljem. Za vreme Kulturne revolucije, takvo nasilje se čak i pogoršalo.

18. avgusta 1966. godine, Mao Cetung se susreo s predstavnicima Crvene Garde na tornju Trga Tjenanmen. Song Binbin, kćerka komunističkog vođe Song Renqionga, pričvrstila je traku Crvene Garde na Maovu ruku. Kada je Mao čuo da njeno ime znači "blaga" i "ljubazna", rekao je: "Ono što nama treba je više nasilja". Nakon toga je Song promijenila svoje ime u Song Yaowu (što znači "želi nasilje").

Ubrzo su se brutalni napadi proširili po celoj zemlji. Mlađa generacija, odgojena u komunističkom ateizmu, nije imala straha, niti dvoumljenja. Pod direktnim vođstvom KPK i vođeni Maovim naredbama, fanatični i ignorantni Crveni Gardisti, koji su se postavili iznad zakona, počeli su u celoj zemlji prebijati ljude i provaljivati u kuće. U mnogim oblastima, svih "pet crnih klasa" (zemljoposednici, bogati seljaci, reakcionari, loši elementi i desničari) i njihovi članovi familija bili su ubijeni. Tipičan primer je opština Daxing u blizini Pekinga, gdje je od 27. avgusta do 1. septembra 1966. ubijeno ukupno 325 ljudi u 48 lokalnih brigada i 13 narodnih komuna. Najstarija ubijena osoba je imala 80 godina, a najmlađa samo 38 dana. Dvadeset i dva domaćinstva su bila ubijena da nije niko preostao.

Prebijanje na smrt postala je uobičajena pojava. Jedna grupa muških Crvenogardejaca tukla je na ulici Shatan jednu stariju ženu lancima i kožnim opasačima, sve dok se više nije mogla pomriti. Zatim joj je jedna ženska Crvena Gardistkinja skočila na stomak i skakala po stomaku dok žena nije na mestu umrla. ... U blizini Chongwenmenga, Crveni Gardisti su pretraživali kuću "žene zemljoposednika" (udovice) i prisilili su svakog od njenih komšija da donese lonac s ključalom vodom. Onda su starijoj dami sipali ključalu vodu u kragnu, dok joj se tijelo nije skuhalo. Nekoliko dana kasnije, starija žena je pronađena mrtva u sobi, a njeno tijelo je bilo pokriveno crvima. ... Bilo je mnogo različitih načina ubijanja, uključujući prebijanje do smrti palicama, rezanje srpom i davljenje konopcem. ... Najbrutalniji je bio način ubijanja dojenčadi: ubica bi stao na jednu nogu dojenčeta i povukao bi drugu nogu, raskidajući dojenče na dva dijela. (Istraživanje masakra u Daxingu, od Yu Luowena) [17]

Kanibalizam u provinciji Guangxi je bio čak još neljudskiji nego masakr u Daxingu. Pisac Zheng Yi, autor knjige *Scarlet Memorial* opisao je dešavanja u tri razdoblja. [18]

Prvo je bilo početno razdoblje, kada je teror bio skriven i mračan. U analima jedne opštine dokumentovana je tipična scena: U ponoć su se ubice tiho prišunjale do žrtve, isekli joj telo da bi izvadili srce i jetru. Kako su bili neiskusni i preplašeni, greškom su uzeli njegova pluća umesto srca, pa su se morali vratiti još jednom. Onda su skuvali srce i jetru, neki su doneli liker od kuće, neki su doneli začine, a zatim su sve ubice zajedno jela ljudske organe u tišini i uz svetlo vatre iz peći.

U drugom razdoblju je ovaj teror dostigao vrhunac i teror je sproveden otvoreno i javno. Za vreme ovog razdoblja, iskusne ubice su stekle iskustvo u

tome kako da odstrane srce i jetru dok je žrtva još bila živa i podučavali su druge, usavršavajući svoje tehnike. Na primer, kada bi ubice htele razrezati živog čovjeka, samo bi presekli stomak čoveka u obliku krsta, stali bi nogom na njegovo telo (ako je žrtva bila vezana za drvo, ubice bi kolonom udarile čoveka u trbuh) i srce i drugi organi bi sami od sebe ispali napolje. Vođa ubica bi uzeo srce, jetru i genitalije, a ostali bi dobili ono što je ostalo. Ove upadljive i grozne scene bile su "ukrašene" crvenim zastavama i parolama.

Treća faza je bila mahnita. Kanibalizam je postao masovan pokret. U opštini Wuxuan, ljudi su divlje jeli druge ljude, kao što divlji psi žderu leševe za vreme epidemije. Žrtve su često bile prvo "javno kritikovane", nakon čega je uvek sledilo ubijanje, a zatim kanibalizam. Čim bi žrtva pala na zemlju, živa ili mrtva, ljudi bi izvadili noževe, koje su pripremili, okružili bi žrtvu sekući svaki dio tela kog bi se mogli dohvatiti. U ovoj fazi, obični ljudi su svi bili uključeni u kanibalizam. Uragan "klasne borbe" oduvao je iz ljudskih umova svaki smisao za greh i ljudsku prirodu. Kanibalizam se proširio kao epidemija i ljudi su uživali u kanibalističkim gozbama. Svi delovi ljudskog tela su bili jestivi, uključujući srce, meso, jetru, bubrege, laktove, stopala i tetive. Ljudska tela su pripremana na različite načine, npr. bila su kuhana, dinstana, pržena u tiganju, pečena na roštilju... Ljudi su pili liker ili vino i igrali razne igre dok su jeli ljudska tela. U vrhuncu ovog pokreta, čak i kafeterija najviše državne organizacije, Revolucionarnog komiteta opštne Wuxuan, nudila je jela od ljudskog mesa.

Čitaoci ne bi trebalo da misle da je takav festival kanibalizma bilo neorganizovano ponašanje naroda. KPK je bila totalitarna organizacija koja je kontrolisala svaku ćeliju društva. Bez ohrabrenja i manipulacije od strane KPK, kanibalistički pokret se uopšte ne bi mogao pojaviti.

Pesma napisana od strane KPK u svoju sopstvenu čast kaže: "Staro društvo [19] je pretvorilo ljude u duhove, novo društvo je pretvorilo duhove u ljude." Ipak, ova ubijanja i kanibalističke gozbe nam govore da je KPK mogla pretvoriti ljudska bića u monstume ili đavole, jer je sama KPK okrutnija od svakog monstruma i đavola.

Progon Falun Gong

U vreme kada ljudi u Kini ulaze u doba kompjutera i kosmonauta i mogu barem privatno razgovarati o ljudskim pravima, slobodi i demokratiji, mnogi ljudi misle da jezivi i gnusni zločini pripadaju prošlosti, da je KPK obukla civilno odelo i da je spremna priključiti se ostatku sveta.

Ali to je daleko od istine. Kada je KPK otkrila da postoji grupa koja se ne boji njenih okrutnih mučenja i ubijanja, sredstva koja koristi postala su još bezumnija. Grupa koja je progonjena na taj način je Falun Gong.

Nasilje Crvene Garde i kanibalizam u provinciji Guangxi imali su za cilj ubijanje žrtve u nekoliko minuta ili sati, i odstranjivanje tela žrtve. Cilj progona Falun Gong praktikanata je da se prisile da se odreknu svog verovanja u "Istinitost, Blagost i Trpeljivost". Takođe, brutalna mučenja često traju danima, mesecima

ili čak i godinama. Procenjuje se da je više od 10.000 Falun Gong praktikanata umrlo od posledica mučenja.

Falun Gong praktikanti koji su pretrpeli sve vrste mučenja i izbegli smrt, skicirali su preko 100 okrutnih metoda mučenja; ovo što slijedi je samo nekoliko primera.

Okrutno prebijanje je metoda mučenja koja je najčešće korišćena u zlostavljanju Falun Gong praktikanata. Policija i vođe zatvorenika prebijaju praktikante i takođe navode druge zatvorenike da tuku praktikante. Mnogi praktikanti su zbog ovih prebijanja izgubili sluh, ušne školjke su im pokidane, očne jabučice zdrobljene, zubi izbijeni, lobanje, kičma, rebra, ključna kost, karlica, ruke i noge polomljene; ili su ruke i noge morale biti amputirane zbog posledica prebijanja. Neki od mučitelja su gnječili testise muških praktikanata i udarali žene u predelu genitalija. Ako se praktikanti nisu predali, mučitelji bi nastavljali s prebijanjem, sve dok se koža ne bi rascepila i rane u mesu zjapile otvorene. Tela praktikanata su kroz mučenje bila potpuno deformisana i krvava, a ipak bi ih stražari još posipali slanom vodom i nastavljali ih mučiti elektro-šokovima. Miris krvi se mešao s mirisom izgorelog mesa, a mučenički krici su bili užasni. Osim toga, mučitelji su koristili plastične kese, kojima su prekrivali glave praktikanata u pokušaju da ih potčine strahom od gušenja.

Elektro-šokovi su još jedna metoda, često korišćena u kineskim prinudnim radnim logorima za mučenje Falun Gong praktikanata. Policija je koristila električne palice da bi povredila osjetljive delove tela praktikanata, kao što su usta, teme, grudi, genitalije, kukovi, bedra, stopala, grudi kod ženskih praktikanata i penis kod muških praktikanata. Neki policajci su šokirali praktikante s nekoliko električnih palica istovremeno, sve dok se nije osećao miris gorućeg mesa, a povređeni delovi bili tamni i ljubičaste boje. Ponekad, glava i anus su bili šokirani istovremeno. Policija je često koristila deset ili čak i više električnih palica istovremeno da bi dugo vremena prebijala praktikante. Obično, električna palica ima desetine hiljada volti. Kada se prazni, odašilja plavo svetlo uz statičan zvuk. Kada električna struja prolazi kroz telo osobe, osjeća se kao kada se čovek opeče ili ga ujede zmija. Svaki elektro-šok je bolan kao ujed zmije. Koža žrtve postaje crvena, puca i izgorela je, a rane se gnoje. Postoje čak i jače električne palice s višim naponom, koje čine da se žrtva oseća kao da je čekićem udarena u glavu.

Policija takođe koristi goruće cigarete da bi praktikantima palila ruke, lice, tabane, grudi, leđa, bradavice, itd. Oni koriste upaljače da pale ruke i genitalije praktikanata. Specijalno u tu svrhu proizvedene gvozdene šipke su u električnim pećima grejane do usijanja. One se onda koriste da bi se praktikantima pržile noge. Policija takođe koristi užareni ugalj da bi gorela lica praktikanata. Policija je zapalila praktikanta, koji je od toga umro. Prethodno je on već pretrpeo brutalna mučenja i još je imao puls i disao je. Policija je onda tvrdila da je njegova smrt posledica "samospaljivanja".

Policija udara grudi i genitalije ženskih praktikanata. Ne samo da pojedinačno policajci siluju žene praktikantkinje, već to rade i grupno. Uz to, policija skida odeću ženskim praktikantkinjama i ubacuje ih u zatvorske ćelije s muškim robijašima, koji ih zatim siluju. Oni koriste električne palice da bi šokirali

njihove grudi i genitalije. Koriste upaljače da pale njihove bradavice i ubacuju električne palice u vagine praktikantkinja da bi ih šokirali. Povezuju četiri četkice za zube i ubacuju ih u vagine ženskih praktikantkinja, a onda guraju i okreću četkice. Ubacuju su gvozdene kuke u genitalije ženskih praktikanata. Ruke ženskih praktikanata vezuju iza njihovih leđa i njihove bradavice probadaju žicom, kroz koju je puštena struja.

Oni prisiljavaju Falun Gong praktikanke da nose "Ludačke košulje" [20] i vezuju njihove ruke unakrsno na leđima. Oni onda povlače njihove ruke preko glave do grudi, vezuju noge praktikanata i vešaju ih tako na gvozdenim šipkama kroz prozor. Istovremeno začepi usta praktikantima tkaninom, stave im slušalice i neprestano im puštaju poruke koje kleveću Falun Gong. Prema izveštajima svedoka, ljudi koji dožive ovu vrstu mučenja, ubrzo završe sa slomljenim rukama, ramenima, laktovima i ručnim zglobovima i pokidanim tetivama. Onima koji su dugo vremena bili mučeni ovom metodom mučenja, slomljena je kičma i umiru u nepodnošljivim bolovima.

Oni takođe bacaju praktikanke u podzemne tamnice, koje su napunjene otpadnim vodama. Oni bodu prste praktikanata bambusovim štapom ispod noktiju i prisiljavaju ih da žive u vlažnim ćelijama punih crvene, zelene, žute, bele i drugih vrsta buđi na plafonu, podu i zidovima, što uzrokuje gnojne rane. Oni takođe puštaju pse, zmije i škorpione da ujedaju praktikanke i ubrzgavaju praktikantima droge, koje im uništavaju nervni sistem. Ovo su samo neki od načina na koje se praktikanti muče u radnim logorima.

3. Okrutne borbe unutar Partije

Zbog toga što KPK ujedinjuje svoje članove na bazi partijske svesti, pre nego na bazi morala i pravde, odanost njenih članova, a pogotovo viših zvaničnika, prema vrhovnom vođi predstavlja centralno pitanje. Zbog toga Partija mora stvoriti atmosferu terora, ubijajući svoje članove. Preživeli onda vide da ako vrhovni vođa želi da neko umre, taj će bedno umreti.

Unutrašnja borba u komunističkoj partiji je dobro poznata stvar. Svi članovi Politbiroa Ruske komunističke partije u prva dva vladajuća perioda, osim Lenjina, koji je umro, i samog Staljina, bili su pogubljeni ili su izvršili samoubistvo. Tri od pet maršala su pogubljeni, tri od pet vrhovnih komandanata su pogubljeni, svih deset vrhovnih komandanata druge armije su pogubljeni, 57 od 87 komandanata korpusa armije su pogubljeni, 110 od 195 komandanata divizija su pogubljeni.

KPK uvek zastupa "brutalnu borbu i nemilosrdne napade". Takva taktika ne cilja samo na ljude izvan Partije. Još u vreme revolucionarnog perioda u provinciji Jiangxi, KPK je ubila toliko puno ljudi u Anti-boljševičkim korpusima (AB-korpusima) [21] da je samo malo njih preživelo da bi se borili u ratu. U gradu Yan'an, Partija je sprovela kampanju "čišćenja". Kasnije, nakon što se politički utvrdila, eliminisala je Gao Ganga, Rao Shushi-ja [22], Hu Fenga i Peng Dehuai-ja. Do perioda Kulturne Revolucije, skoro svi stariji članovi Partije su bili odstranjeni. Ni jedan od ranijih generalnih sekretara KPK nije dobro završio.

Liu Shaoqi, bivši kineski predsjednik, koji je svojevremeno bio čovjek broj 2 u Kini umro je bedno. Na njegov 70-ti rođendan, Mao Cetung i Ču Enlaj [23] rekli su izričito Wang Dongxing-u (Maovom glavnom telohranitelju) da Liu Shaoqiju odnese rođendanski poklon, radio, kako bi čuo zvanični izveštaj Osme Plenarne Sjednice dvanaestog Centralnog Komiteta, koji je glasio: "Zauvek proterajte izdajnika, špijuna i odmetnika Liu Shaoqi-ja iz Partije i nastavite otkrivati i kritikovati zločine izdaje Liu Shaoqi-ja i njegovih saučesnika."

Li Shaoqi je bio mentalno slomljen i njegove bolesti su se ubrzano pogoršavale. Kako je dugo vremena bio vezan za krevet i nije se mogao kretati, na njegovom vratu, leđima, kukovima i petama su se pojavile gnojne rane. Kada je osjećao jake bolove, uhvatio bi neki dio odeće, predmet ili ruke drugih ljudi i ne bi ih puštao, tako da su ljudi stavili dve plastične flaše u njegove ruke. Kada je umro, dvije plastične flaše su od njegovog zahvata dobile oblik pešćanog sata.

Do oktobra 1969, telo Liu Shaoqi-ja se počelo raspadati i inficirani gnoj je imao jak miris. On je bio mršav kao štap i na ivici smrti. Ali specijalni inspektor iz Centralnog komiteta Partije nije mu dozvolio da se istušira, ili da se presvuče. Umesto toga, oni su mu skinuli svu odeću, zamotali ga u jedan jorgan, poslali ga avionom iz Pekinga u grad Kaifeng i zatvorili ga u podrum jednog solitera. Kada je imao visoku temperaturu, ne samo da mu nisu dali lekove, već su i premestili medicinsko osoblje od njega. Kada je Liu Shaoqi umro, njegovo telo je već bilo potpuno degenesirano i on je imao sedu kosu dužine oko 60 cm. Dva dana kasnije, u ponoć, bio je kremiran kao osoba s jako infektivnom bolešću. Njegova posteljina, jastuk i druge lične stvari su takođe spaljene. Na njegovoj smrtnoj kartici je stajalo: Liu Weihuang; zanimanje: nezaposlen; razlog smrti: bolest. KPK je na ovaj način mučila do smrti predsednika države, ne dajući čak ni jasan razlog za to.

4. Izvoz revolucije, ubijanje ljudi izvan Kine

Uz ubijanje ljudi unutar Kine i unutar Partije svim mogućim sredstvima, KPK je takođe učestvovala u ubijanju ljudi izvan Kine, izvozeći "revoluciju". Crveni Kmeri su tipičan primer.

Pol Potovi Crveni Kmeri u Kambodži su postojali samo četiri godine. I pored toga, od 1975. do 1978, više od 2 miliona ljudi, uključujući i preko 200.000 Kineza, je ubijeno u ovoj maloj zemlji koja je imala populaciju od samo osam miliona ljudi.

Zločini Crvenih Kmera su bezbrojni, ali ih nećemo ovde analizirati. Međutim, moramo govoriti o njihovoj vezi s KPK.

Pol Pot je obožavao Mao Cetunga. Od 1965. godine, četiri puta je posetio Kinu da lično sluša učenje Mao Cetunga. Već u novembru 1965. je Pol Pot tri meseca boravio u Kini. Chen Boda i Zhang Chunqiao su s njim raspravljali o teorijama kao što su: "politička moć raste iz puščanih cijevi", "klasna borba", "diktatura proletarijata" itd. Kasnije su ove teorije postale osnova njegove

vladavine u Kambodži. Nakon što se vratio u Kambodžu, Pol Pot je promenio ime svoje partije u Komunistička partija Kambodže i ustanovio je revolucionarnu bazu prema modelu KPK o okruživanju gradova iz sela.

1968. je Komunistička partija Kambodže zvanično osnovala armiju. Krajem 1969. imala je nešto više od 3.000 ljudi. Ali 1975, pre nego što je napala i okupirala grad Pnom Pen, postala je dobro naoružana, odvažna borbena sila od 80.000 vojnika. To je sve bilo zahvaljujući podršci KPK. Knjiga "Dokumentacija podrške Vijetnamu i borbe protiv Amerike" od Wang Xingena [24] kaže da je 1970. godine Kina dala Pol Potu naoružanje za 30.000 vojnika. U aprilu 1975. Pol Pot je zauzeo glavni grad Kambodže i dva meseca kasnije se uputio u Peking da poseti KPK i da dobije uputstva. Očigledno, ubijanja od strane Crvenih Kmera se ne bi mogla desiti, da nisu bila podržana teorijama i materijalnom potporom KPK.

Na primer, nakon što su dva sina princa Sihanuka bila ubijena od strane Komunističke partije Kambodže, Komunistička partija Kambodže je prema naredbama Ču Enlaja poslušno poslala Sihanuka u Peking. Bilo je dobro poznato da, kada je Komunistička partija Kambodže ubijala ljude, da bi "čak ubili i fetus" da bi sprečili bilo kakve moguće probleme u budućnosti. Ali Pol Pot se povinovao zahtevu Ču Enlaja bez protesta.

Ču Enlaj je mogao spasiti Sihanuka jednom rečju, a KPK nije prigovorila zbog 200.000 Kineza, koji su ubijeni od strane Komunističke partije Kambodže. U to vreme, Kambodžanci kineskog porekla su išli u kinesku ambasadu da traže pomoć, ali ih je ambasada ignorisala.

Maja 1998, kada se u Indoneziji desilo ubijanje i silovanje Kineza, KPK nije rekla ni reč. Nije ponudila nikakvu pomoć i čak je blokirala informacije o tome unutar Kine. Izgleda da kineska vlada nije manje mogla voditi računa o sudbini Kineza izvan Kine; čak nije ponudila nikakvu humanitarnu pomoć.

5. Uništavanje porodice

Nemamo mogućnost da utvrdimo koliko ljudi je ubijeno u političkim kampanjama KPK. Zbog informacionih blokada i barijera među različitim regionima, etničkim grupama, odnosno lokalnim dijalektima, ne postoji mogućnost za sprovođenje takvog statističkog ispitivanja među stanovništvom. Vlada KPK nikad ne bi sprovela ovakvu vrstu ispitivanja, jer bi to bilo kopanje sopstvenog groba. KPK radije izostavlja detalje kada piše svoju sopstvenu istoriju.

Još je teže utvrditi broj porodica uništenih od strane KPK. U nekim slučajevima je umrla jedna osoba i porodica je već bila uništena. U drugim slučajevima je umrla čitava porodica. Čak i u slučajevima gde niko nije umro, mnogi su bili prisiljeni na razvod. Otac i sin, majka i kćer bili su prisiljeni odreći međusobnog srodstva. Neki su postali invalidi, neki su izgubili razum, a neki su umrli od teških bolesti prouzrokovanih mučenjem. Zapisi svih ovih porodičnih tragedija jako su nepotpuni.

Časopis "Yomiuri News" iz Japana jednom je izvestio da je više od polovine stanovništva Kine bilo progonjeno od strane KPK. Ako je to slučaj, procjenjuje se da broj porodica uništen od strane KPK iznosi preko 100 miliona.

Zhang Zhixin [25] je zbog brojnih reportaža o njenoj sudbini postala poznato ime. Mnogi ljudi znaju da je doživela fizičko mučenje, grupno silovanje i mentalno mučenje. Konačno je dovedena do gubljenja razuma i streljana, nakon što joj je predhodno odrezan jezik. Ali mnogi ljudi možda ne znaju da iza ove tragedije postoji još jedna okrutna priča - čak i članovi njene porodice su morali pohađati "časove za porodice osuđenika na smrt".

Lin Lin, kćerka Zhang Zhixin, priseća se šta se dešavalo u proleće 1975. godine:

Osoba iz suda grada Shenyanga je glasno rekla: "Tvoja majka je stvarno okorela kontrarevolucionarka. Odbija da prihvati reformu i nepopravljivo je tvrdoglava. Ona je protiv našeg velikog vođe Mao Cetunga, protiv nepobedive Misli Mao Cetunga i protiv smera revolucije proletarijata Mao Cetunga. Zločini se nižu jedan za drugim. Naša vlada razmišlja o tome da povisi kaznu. Ako ona bude pogubljena, kakav će biti tvoj stav prema tome?" Bila sam zapanjena i nisam znala šta da odgovorim. Moje srce je bilo slomljeno. Ali ja sam se pretvarala da sam mirna, mučeći se da zadržim suze. Moj otac mi je rekao da ne možemo plakati pred drugim ljudima, inače se nećemo moći odreći veze s majkom. Otac je odgovorio umesto mene: "Ako je to slučaj, vlada je slobodna da učini ono što smatra neophodnim."

Osoba sa suda je opet pitala: "Da li ćete preuzeti njeno telo ako bude pogubljena? Da li ćete preuzeti njene lične stvari iz zatvora?" Ja sam spustila glavu i nisam ništa rekla. Otac je opet odgovorio umesto mene: "Ne treba nam ništa." ... Otac je držao mene i mog brata za ruke i izašli smo iz opštinske zgrade. Teturajući se, pešačili smo prema kući usred zavijajuće snežne oluje. Nismo kuvali; otac je prepolovio jedini komad hleba koji smo imali kod kuće i dao ga mom bratu i meni. Rekao je: "Završite s tim i idite ranije na spavanje." Ja sam mirno ležala na zemljanom krevetu. Otac je sedeo na stolici i gledao nepomičan u svetlo. Nakon nekog vremena, pogledao je na krevet i mislio je da smo već zaspali. Ustao je, oprezno otvorio kofer koji smo doneli iz našeg starog stana u Shenyangu i izvadio majčinu sliku. Gledao je i nije mogao zadržati suze.

Ja sam ustala iz kreveta, prislonila glavu na očeve ruke i počela glasno plakati. Otac me potapšao i rekao: "Nemoj to raditi, ne možemo dozvoliti da nas komšije čuju." Moj brat se probudio čuvši moj plač. Otac je mene i mog brata čvrsto držao u rukama. Ne znam koliko smo suza prolili, ali nismo mogli slobodno plakati. [26]

Jedan univerzitetski profesor je imao srećnu porodicu, ali je njegova porodica doživela nesreću za vreme kampanje ispravljanja nekadašnjih anti-desničarskih pokreta. U vreme anti-desničarskih pokreta, njegova buduća

žena se viđala s nekim ko je bio označen kao desničar. Njen voljeni je kasnije bio progнан daleko od kuće i puno je propatio. Kako ona kao mlada žena nije mogla ići s njim, ostavila je svog voljenog i udala se za profesora. Kada se njen voljeni konačno vratio kući, ona, u to vreme majka nekoliko dece, nije imala drugi način da se pokaje za svoje neverstvo iz prošlosti. Insistirala je na razvodu od svog muža da bi se oslobodila griže savesti. U to vreme, profesor je imao preko 50 godina; on nije mogao prihvatiti iznenadnu promenu i izgubio je razum. Skinuo je svu svoju odeću i jurio je naokolo tražeći mesto gde bi započeo novi život. Konačno, njegova žena je napustila njega i njihovu decu. Bolna razdvojenost naložena od strane Partije je problem koji ne može biti rešen i neizlečiva socijalna bolest, koja samo jedno razdvajanje može zamijeniti drugim razdvajanjem.

Porodica je osnovna ćelija kineskog društva. Ona je takođe poslednji bastion tradicionalne kulture protiv partijske kulture. Zato je uništenje porodice nešto najokrutnije u istoriji ubijanja od strane KPK.

Zbog toga što KPK monopolizuje sve socijalne resurse, kada je osoba označena da je na strani suprotnoj od diktature, on ili ona će se odmah suočiti s životnom krizom, biti optužena od svih u društvu i biće joj oduzeto svako dostojanstvo. Zbog toga što se nepravedno postupa prema njima, porodica je jedino sigurno mesto za ove nevine ljude gde mogu naći utehu. Međutim, politika sukrovice KPK sprečava članove porodice u tome da se međusobno teše. Oni bi time rizikovali da i sami budu proglašeni opozicionarima prema diktaturi. Zhang Zhixin je bila prisiljena da se razvede.

Za mnoge ljude je izdaja članova porodice - izveštavanje o njima, borba, javno kritikovanje ili optuživanje - poslednji udarac, koji ih slama. Iz ovog razloga su mnogi ljudi izvršili samoubistvo.

6. Obrazac i konsekvence ubijanja

Teoretska osnova ubijanja KPK

KPK se uvijek hvalila kako je talentirana i kreativna u svom razvoju Marksizma-Lenjinizma, ali je u suštini KPK kreativno razvila u istoriji i u cijelom svijetu besprimerno zlo. Ona koristi komunističku ideologiju socijalne jednakosti da bi obmanula javnost i intelektualce. Iskoristila je priliku da su nauka i tehnologija oslabile veru, da bi promovisala totalni ateizam. Ona koristi komunizam da odbaci privatno vlasništvo i koristi Lenjinovu teoriju i praksu nasilne revolucije da vlada zemljom. Istovremeno, kombinirala je i pojačala najmračniji dio kineske kulture, koji je u suprotnosti s najvećim dijelom kineske tradicije.

KPK je izumela kompletnu teoriju i sistem "revolucije" i "kontinuirane revolucije" pod diktaturom proletarijata; ona je iskoristila ovaj sistem da promeni društvo i osigura diktaturu partije. Njena teorija ima dva dela - ekonomsku bazu i ideološku nadgradnju pod diktaturom proletarijata. Prema njenoj teoriji, ekonomska baza određuje nadgradnju, ali s druge strane nadgradnja može delovati na ekonomsku bazu. Da bi se pojačala nadgradnja,

a posebno moć Partije, ona prvo mora započeti revoluciju od ekonomske baze, koja uključuje:

- (a) Ubijanje zemljoposjednika da bi se rešili odnosi proizvodnje [27] na selu i
- (b) ubijanje kapitalista da bi se rešilo pitanje proizvodnih odnosa u gradovima.

Unutar ideološke nadogradnje, ubijanje se takođe često primenjuje da bi se osigurala apsolutna ideološka kontrola Partije. Ovo uključuje:

(1) Rešavanje problema političkog stava intelektualaca prema Partiji

Dugi period vremena, KPK je sprovodila mnogobrojne kampanje da bi reformisala misli intelektualaca. Ona je optužila intelektualce za buržoaski individualizam, buržoasku ideologiju, apolitične stavove, besklasnu ideologiju, liberalizam, itd. KPK je oduzela intelektualcima dostojanstvo ispirajući im mozak i eliminišući njihovu savest. KPK je skoro u potpunosti eliminisala nezavisno razmišljanje i mnoge druge dobre osobine intelektualaca, uključujući i tradiciju izjašnjavanja u ime pravde i posvećivanje svog života održavanju pravde. Tradicija uči: "ne budi neumeren, ako si bogat ili cijenjen, ne odstupaj od svog cilja zbog siromaštva ili mraka, ne povinuj se nasilju i moći" [28]; "Trebao bi biti prvi koji se brine za državu i zadnji koji zahteva svoj deo sreće." [29], "Svaki običan čovek bi se trebao smatrati odgovornim za uspeh i propast nacije." [30]; i "U zabitnosti plemenit čovek usavršava svoju ličnost, ali u prominenciji on usavršava i celu zemlju." [31]

(2) Započinjanje kulturne revolucije i ubijanje ljudi da bi KPK zadobila apsolutno kulturno i političko vođstvo

KPK je pokretala masovne kampanje unutar i izvan Partije, započevši s ubijanjem u području književnosti, likovne umetnosti, pozorišta, istorije i obrazovanja. KPK je usmerila svoje prve napade na nekoliko čuvenih ljudi, kao što su autorski trio "Selo s tri familije" [32], Liu Shaoqi, Wu Han, Lao She i Jian Bozan. Kasnije se broj ubijenih ljudi povećao na "malu grupu unutar Partije" i "malu grupu unutar Armije" i konačno je ubijanje eskaliralo od unutar Partije i Armije do svih ljudi u celoj zemlji. Oružana borba je eliminisala fizičko telo; kulturni napadi su ubijali ljudski duh. To je bio krajnje haotičan i nasilan period pod kontrolom KPK. Zla strana ljudske prirode je bila pojačana do maksimuma potrebom Partije da obnovi svoju moć u krizi. Svako je mogao proizvoljno ubiti u ime "revolucije" i u ime "odbrane revolucionarne linije Predsednika Maoa". To je bila neviđena akcija koja je obuhvatala celu zemlju, a u kojoj je uništena ljudska priroda.

(3) KPK je otvorila vatru na studente na Trgu Tjenanmen 4. juna 1989, kao odgovor na zahteve za više demokratije nakon završetka Kulturne revolucije

To je bio prvi put da je armija KPK javno ubijala civile kako bi ugušila proteste ljudi protiv pronevera, korupcije i tajnih sporazuma između vladinih službenika i poslovnih ljudi, kao i njihove zahteve za slobodom štampe, govora i okupljanja. Za vreme masakra na Trgu Tjenanmen, kako bi podstakla mržnju između armije i civila, KPK je čak inscenirala scene u kojoj civili pale vojna vozila i

ubijaju vojnike. Rezultat toga je bila tragedija u kojoj je Narodna armija masakrirala sopstvene sunarodnike.

(4) Ubijanje ljudi drugačijih verovanja

Kontrola verovanja je od životne važnosti za KPK. Da bi omogućila svojoj jeresi da obmanjuje ljude, KPK je već u početku svoje vladavine počela eliminisati sve religije i sisteme verovanja. Kada se suočila u novoj eri sa duhovnim verovanjem - Falun Gongom, KPK je opet izvadila svoj mesarski nož. Strategija KPK je iskoristiti principe Falun Gong "Istinitost, Blagost i Trpeljivost" i činjenicu da praktikanti ne lažu, ne pribjegavaju nasilju i ne uzrokuju socijalnu nestabilnost. Nakon što je stekla iskustvo u progonu Falun Gong, KPK se još bolje osposobila za eliminisanje ljudi i drugih vera. Ovaj put su Đijang Cemin i KPK pri ubijanju sami došli u prve redove umesto da su koristili druge ljude ili grupe.

(5) Ubijanje ljudi da bi se prikrila istina

Pravo ljudi da saznaju istinu je još jedna slaba tačka KPK; KPK takođe ubija ljude da bi blokirala informacije. U prošlosti, "slušanje neprijateljskog radija" bio je prestup koji se kažnjavao zatvorom. U današnje vreme, kao odgovor na više incidenata prekida programa državne televizije da bi se razjasnila istina o progonu Falun Gong, Đijang Cemin je izdao naredbu da se "odmah ubija bez milosti". Liu Chengjun, koji je sproveo jedan takav prekid, bio je mučen do smrti. KPK je mobilisala "Biro 610" (organizacija slična Gestapou u nacističkoj Njemačkoj, koja je osnovana sa ciljem progona Falun Gong), policiju, tužioce, sudove i masivni sistem internet policije da bi sledila svaki pokret ljudi.

(6) Oduzimanje narodu prava na život zbog sopstvenih interesa

Teorija KPK o kontinuiranoj revoluciji u stvari znači da ona nikad neće odustati od svoje moći. Trenutno su se pronevere i korupcija unutar KPK razvile u sukob između apsolutnog vođstva Partije i prava ljudi na život. Čim se ljudi organizuju da legalno zaštite svoja prava, KPK koristi nasilje i usmerava svoj koljački nož prema takozvanim "vođama" ovih pokreta. KPK je već pripremila preko jedan milion naoružanih policajaca u tu svrhu. U današnje vreme je KPK puno bolje pripremljena za ubijanje nego što je bila u vreme masakra na trgu Tjenanmen 1989. godine, kada je privremeno morala mobilisati armiju. Ipak, dok tera ljude u propast, KPK je sebe takođe dovela u ćorsokak. KPK je dospela u tako ranjivu situaciju da "već i u travi i drveću vidi neprijatelja, čim dune vetar", kao što kaže kineska poslovice.

Iz gore navedenog možemo videti da je KPK po svojoj prirodi zla avet. Bez obzira kako se menja u određeno vreme ili na određenom mestu da bi sačuvala apsolutnu kontrolu, KPK neće promijeniti svoju istoriju ubijanja - ona je ubijala ljude pre, ubija ih danas i nastaviće ih ubijati i u budućnosti.

Različiti obrasci ubijanja pod različitim okolnostima

A. Prokrčiti put propagandom

KPK je u različitim periodima koristila mnoge različite načine za ubijanje ljudi. Najčešće je KPK pre ubijanja proizvodila propagandu. KPK je često govorila da "samo ubijanje može ublažiti ogorčenje javnosti", kao da su ljudi zahtevali od KPK da ubija. U stvari je to "ogorčenje javnosti" bilo pobuđeno od strane KPK.

Na primer, drama "Devojka bele kose" [33], kao potpuno izopačenje narodne legende, i fabrikovanje priče o prikupljanju najamnine i vodenim tamnicama u drami "Liu Wencai" su korišćene kao sredstvo za "obrazovanje" ljudi da mrze zemljoposjednike. KPK je obično satanizovala svoje neprijatelje, kao što je to uradila u slučaju bivšeg kineskog predsednika Liu Shaoqija. Konkretno, KPK je inscenirala incident samospaljivanja na Trgu Tjenanmen u januaru 2001. da bi izazvala mržnju ljudi prema Falun Gongu, a zatim je udvostručila svoju masovnu genocidnu kampanju protiv Falun Gong. Ne samo da KPK nije promenila svoje načine ubijanja ljudi, već ih je umesto toga usavršila, uz upotrebu nove informacione tehnologije. U prošlosti je KPK mogla obmanuti samo Kineze, ali sada ona obmanjuje ljude širom sveta.

B. Mobilisanje masa da ubijaju ljude

KPK ne samo da ubija ljude pomoću mehanizma svoje diktature, već takođe aktivno mobilise ljude da se međusobno ubijaju. Čak i ako se KPK obazirala na neke propise i zakone na početku ovih mobilizacija masa, sve više je ljude podsticala da je slede i ništa nije moglo zaustaviti pokolj. Na primer, kada je KPK sprovodila svoju reformu sela, komitet reforme sela je mogao odlučiti o životu ili smrti zemljoposjednika.

C. Prvo uništiti duh, a zatim fizičko telo

Još jedan obrazac ubijanja je slomiti nečiji duh pre ubijanja njegovog fizičkog tijela. U kineskoj istoriji, čak ni najokrutnija i najbrutalnija Qin dinastija (221. - 207. p.n.e.) nije uništavala ljudski duh. KPK nikad nije davala ljudima mogućnost da umru kao mučenici. Ona je proglasila smernice kao što su: "Uviđavnost prema onima koji priznaju i okrutna kazna za one koji se odupiru", ili "Spustiti glavu i priznati zločin je jedini izlaz". KPK prisiljava ljude da izdaju svoje sopstvene misli i uverenja, čineći da umiru kao psi bez dostojanstva; dostojanstvena smrt bi ohrabrila sledbenike. Samo ako ljudi umru u poniženju i sramoti, KPK može postići svoj cilj "obrazovanja" ljudi koji su se divili žrtvi. Razlog zbog kojeg KPK progoni Falun Gong s ekstremnom okrutnošću i nasiljem je to što Falun Gong praktikanti smatraju svoje uverenje važnijim od sopstvenog života. Kada KPK nije u stanju da uništiti njihovo dostojanstvo, ona čini sve što je moguće da muči njihova fizička tela.

D. Ubijanje ljudi savezima i otuđivanjem

Kad KPK ubija ljude, ona koristi štap i šargarepu, da bi se sprijateljila s jednim ljudima, a otuđila druge. KPK se uvek trudi da napada "mali dio" stanovništva, koristeći proporciju od 5%. "Većina" stanovništva je uvek dobra i uvek predmet "obrazovanja". Takvo obrazovanje se sastoji od terora i brige. Obrazovanje kroz teror koristi strah da bi se pokazalo ljudima da oni koji se suprotstavljaju

KPK neće dobro završiti, čineći da se oni ograde od onih koji su prethodno napadnuti od strane Partije. Obrazovanje kroz "brigu" pokazuje ljudima da ako mogu steći poverenje KPK i ako su uz KPK, ne samo da će biti sigurni, već će imati i dobru šansu da budu unapređeni ili da dobiju druge povlastice. Lin Biao [34] je jednom rekao: "Mali deo progonjen danas i mali deo progonjen sutra, uskoro će to ukupno biti velik deo." Oni koji su srećni da prežive jedan pokret, često postaju žrtve sledećeg.

E. Ugušiti potencijalne pretnje u začetku i tajno ubijanje izvan zakona

Nedavno je KPK razvila obrazac ubijanja da bi se potencijalne pretnje ugušile u začetku i tajnog ubijanja izvan zakona. Na primer, kako štrajkovi radnika ili protesti seljaka postaju učestala pojava u raznim mestima, KPK eliminiše te pokrete pre nego što mogu narasti, hapseći takozvane "kolovođe" i osuđujući ih na teške zatvorske kazne. U drugom primeru, kako sloboda i ljudska prava u celom svijetu uopšteno postaju sve priznatiji trend, KPK nije osudila nijednog Falun Gong praktikanta na smrt, ali pod Đijang Ceminovim pozivom da "niko neće biti pozvan na odgovornost za ubijanje Falun Gong praktikanata", uobičajena je pojava širom Kine da su Falun Gong praktikanti tragično mučeni do smrti. Iako kineski Ustav utvrđuje pravo svakog građanina na žalbu ako doživi nepravdu, KPK koristi policajce u civilu ili unajmljuje lokalne razbojнике da bi zaustavili, uhapsili i poslali kući, ili čak u radni logor, ljude koji žele da podnesu žalbu.

F. Ubijanje jednog čoveka da bi se upozorili drugi

Slučajevi progona Zhang Zhixin, Yu Luo i Lin Zhao [35] su takvi primeri.

G. Upotreba progona da bi se prikrila istina o ubijanju

Poznati ljudi s međunarodnim uticajem su obično ugnjetavani, ali nisu ubijani od strane KPK. Svrha toga je da se prikrije ubijanje onih, čija smrt neće izazvati pažnju javnosti. Na primer, za vreme kampanje progona reakcionara, KPK nije ubila visoke generale KMT, kao što su Long Yun, Fu Zuo i Du Yuming, već je umesto toga ubila niže oficire i vojnike KMT-a.

Ubijanje od strane KPK je, tokom dugog perioda vremena, potpuno deformiralo duše Kineza. Sada u Kini mnogi ljudi imaju nagon za ubijanjem. Kada su teroristi napali SAD 11. septembra 2001., mnogi Kinezi su proslavljali napade na internet forumima. Svugde su se mogli čuti zastupnici "totalnog rata". Već pri pomisli na to, čoveka može oblitati hladan znoj.

Zaključak

Zbog informacione blokade od strane KPK, nemamo načina da utvrdimo koliko tačno je ljudi stradalo u različitim pokretima progona, koji su se odigrali za vreme njene vladavine. Najmanje 60 miliona ljudi je stradalo samo u ovim pokretima. Uz to, KPK je takođe ubijala etničke manjine u Xijangu, Tibetu, Unutrašnjoj Mongoliji, Yunnan-u i drugim mestima. Teško je pronaći

informacije o ovim incidentima. Washington Post je jednom procenio broj ljudi progonjenih do smrti od strane KPK na 80 miliona. [36]

Osim broja mrtvih, nemamo mogućnost da saznamo koliko ljudi su postali invalidi, duševni bolesnici, depresivni ili umrli u očaju i strahu od progona. Svaki pojedinačni smrtni slučaj je gorka tragedija koja ostavlja iza sebe trajnu agoniju članovima porodice žrtve.

Kao što je japanski list Yomiuri News izvestio [37], kineska centralna vlada je sproveda anketu o žrtvama za vreme Kulturne Revolucije u 29 provincija i opština pod direktnom upravom centralne vlade. Rezultati su pokazali da je skoro 600 miliona ljudi bilo progonjeno ili okrivljeno za vreme Kulturne Revolucije, što čini oko polovinu stanovništva Kine.

Staljin je jednom rekao da je smrt jednog čoveka tragedija, ali je smrt miliona ljudi samo statistika. Kada mu je rečeno da je puno ljudi umrlo od gladi u provinciji Sichuan, Li Jingquan, bivši sekretar Partije provincije Sichuan, je rekao: "U kojoj dinastiji ljudi nisu umirali?" Mao Cetung je rekao: "Žrtve su neminovne u svakoj borbi. Smrt je česta pojava." Ovo je ateističko-komunistički pogled na život. To je razlog tome što je 20 miliona ljudi stradalo zbog progona od strane Staljinovog režima, što čini 10 posto stanovništva bivšeg Sovjetskog Saveza. KPK je ubila skoro 80 miliona ljudi, što je takođe skoro 10 posto stanovništva [na kraju Kulturne Revolucije]. Crveni Kmeri su ubili dva miliona ljudi, ili četvrtinu stanovništva Kambodže u to vreme. U Severnoj Koreji, broj umrlih od gladi se procenjuje na milion ljudi. Ovo su sve krvavi dugovi komunističkih partija.

Zli kultovi žrtvuju ljude i koriste njihovu krv da se pomole zlim avetima. Od svojih početaka, komunistička partija je nastavila da ubija ljude - kada nije mogla ubijati ljude izvan Partije, ona bi čak ubijala svoje sopstvene ljude - da bi proslavljala svoje "klasne borbe", "borbe unutar partije" i druge zablude. On čak stavlja svoje sopstvene sekretare partije, maršale, generale, ministre i druge na žrtveni oltar zlog kulta.

Mnogi misle da bi KPK trebalo dati vremena da se popravi, navodeći da je sada prilično suzdržana u ubijanju. Kao prvo, ubijanje jednog čoveka još uvek čini nekoga ubicom. Kako je ubijanje jedna od metoda koje KPK koristi da bi vladala svojim režimom zasnovanim na teror, KPK ubija upravo onoliko puno ili malo, koliko odgovara njenim trenutnim potrebama. Ubijanje od strane KPK je, uopšteno govoreći, nepredvidljivo. Kada ljudi nemaju jak osećaj straha, KPK bi mogla ubijati više da bi povećala njihov osećaj užasa; kada su ljudi već strašljivi, i ubijanje nekolicine bi moglo zadržati osećaj užasa; kada se ljudi već toliko boje KPK, onda bi čak i nagoveštavanje namere za ubijanjem, bez stvarne potrebe za ubijanjem, bilo dovoljno za KPK da održi teror. Nakon proživljenih bezbroj političkih i ubilačkih pokreta, ljudi su razvili uslovni refleks reakcije prema teror, KPK. Stoga, nema potrebe da KPK čak i spomene ubijanje – već i ton masovne kritike propagandne mašinerije je dovoljan da ljude podseti na teror.

KPK bi prilagodila intenzitet voga ubijanja, čim se osećaj užasa kod ljudi promijeni. Opseg ubijanja sam po sebi nije cilj KPK; ključ je u doslednosti u

ubijanju zbog održavanja moći. KPK nije postala uviđavnija, niti je odložila svoj koljački nož. Naprotiv, ljudi su postali poslušniji. Jednom kada ljudi ustanu da zahtevaju nešto što prevazilazi toleranciju KPK, KPK neće prezati od ubijanja.

U potrebi da se održi teror, proizvoljna ubijanja daju najbolji rezultat u ostvarivanju ovog cilja. U ubijanjima velikih razmera, koja su se odigravala u prošlosti, identitet, prestup i standard za osudu žrtava je namerno bio neodređen od strane KPK. Da bi избегли da budu meta ubijanja, ljudi bi se često sami ograničavali na "sigurnu zonu" prema sopstvenoj proceni. Takva "sigurna zona" je nekad bila tesnija od one, koju je KPK nameravala da utvrdi. Iz tog razloga u svakom pojedinom pokretu ljudi naginju tome da deluju "kao levičari, radije nego kao desničari". Kao rezultat toga, pokret često "prerasta" svoj nameravani opseg, jer ljudi na različitim nivoima dobrovoljno nameću sebi ograničenja da osiguraju sopstvenu sigurnost. Što je niži nivo, to okrutniji postaje taj pokret. Takvo dobrovoljno pojačavanje terora u celom društvu potiče od proizvoljnih ubijanja KPK.

U svojoj dugoj istoriji ubijanja, KPK se transformisala u izopačenog serijskog ubicu. Kroz ubijanje, ona zadovoljava svoj izopačeni osećaj apsolutne moći u odlučivanju o ljudskom životu ili smrti. Kroz ubijanje, ona smiruje svoj sopstveni najdublji strah. Kroz ubijanje, ona potiskuje socijalne nemire i nezadovoljstvo uzrokovano njenim ranijim ubijanjima. Danas, nagomilani krvavi dugovi KPK učinili su nemogućim pozitivno razrešenje. Ona se može osloniti samo na intenzivan pritisak i totalitarnu vladavinu da bi održala svoje postojanje do svog poslednjeg momenta. Uprkos tome što KPK povremeno obmanjuje ljude rehabilitacijom ubijenih žrtava, krvoločna priroda KPK se nikad nije promenila. Još je manje verovatno da će se promeniti u budućnosti.

Napomene

[1] Pismo Mao Cetunga njegovoj supruzi Jiang Qing (1966.)

[2] Nadgradnja u kontekstu marksističke socijalne teorije odnosi se na način interakcije ljudskog subjektiviteta i materijalne supstance društva.

[3] Hu Feng, naučnik i književni kritičar, suprotstavljao se doktrinarnoj književnoj politici KPK. On je izbačen iz Partije 1955. i osuđen na 14 godina zatvora.

[4] Analekti Konfučija

[5] Levictus 19:18

[6] Marks, Komunistički Manifest (1848.)

[7] Mao Cetung, Narodna demokratska diktatura (1949.)

[8] Mao Cetung, "Mi moramo u potpunosti promovisati [progon reakcionara] tako da je svaka porodica informisana." (30. mart 1951.)

[9] Mao Cetung, "Mi moramo nasilno i precizno udariti reakcionare." (1951.)

[10] Nebesko Kraljevstvo Taiping (1851-1864), takođe poznato kao Taiping pobuna, bila je jedna od najkrvavijih sukoba u kineskoj istoriji. To je bio sukob između snaga imperijalne Kine i jedne hrišćanske grupe, inspirisane jednim samozvanim mistikom Hakka kulturne grupe pod imenom Hong Xiuquan. Veruje se da je u tom sukobu najmanje 30 miliona ljudi izgubilo život.

[11] Iz izvoda knjige objavljene u časopisu Chengming iz Hong Konga (www.chengmingmag.com), oktobar 1996.

- [12] Veliki skok napred (1958.-1960.) je bila kampanja KPK da se pojača kineska industrija, osobito industrija gvožđa. U širokom krugu se na to gleda kao na izuzetnu ekonomsku katastrofu.
- [13] Objavljeno u februaru 1994. od Red Flag Publishing House. Citat je preveden od strane prevodioca.
- [14] Kineska jedinica mere za zemljište. 1 mu = 0,165 jutara.
- [15] Peng Dehuai (1898.-1974.): Kineski komunistički general i politički vođa. Peng je bio glavni komandant u Korejskom ratu, vice-premijer Državnog Saveta, član Politbiroa i ministar odbrane od 1954 - 1959. Bio je odstranjen sa svojih pozicija nakon neslaganja s Maovim levičarskim pristupima na plenumu KPK u Lushanu 1959. godine.
- [16] De Jaegher, Raymond J., Enemy within. Guild Books, Catholic Polls, Incorporated (1968.).
- [17] Masakr u Daxingu se desio u avgustu 1966. za vreme promene partijskog sekretara Pekinga. U to vreme, ministar javne sigurnosti Xie Fuzhi održao je govor na sastanku s Biroom javne sigurnosti Pekinga u vezi nemešanja u akcije Crvenogardejaca protiv "pet crnih klasa". Taj govor je ubrzo nakon toga prosleđen sastanku Stalnog komiteta Biroa javne sigurnosti Daxina. Nakon sastanka, Biro javne sigurnosti Daxina odmah je stupio u akciju i izradio plan huškanja masa u okrugu Daxina na uništavanje "pet crnih klasa".
- [18] Zheng Zi, Scarlet Memorial (Taipei: Chinese Television Publishing House, 1993.). Ova knjiga je takođe objavljena i na engleskom jeziku: Scarlet Memorial: Tales of Canibalism in Modern China, Yi Zheng, prevod i obrada: T. P. Sym (Boulder, Colorado: Westview Press, 1998.).
- [19] "Staro društvo", kako ga naziva KPK, odnosi se na period prije 1949., a "novo društvo" se odnosi na period nakon 1949, kada je KPK preuzela kontrolu nad zemljom.
- [20] Ludačka košulja je instrument za mučenje u obliku košulje. Ruke žrtve su izvijene i povezane konopcem na leđima i onda prevučene preko glave; ova metoda mučenja odmah vodi ka sakaćenju ruku. Nakon toga se žrtvi nasilno navlači Ludačka košulja i ona je obešena za ruke. Najdirektnija posljedica ovog surovog mučenja je fraktura kostiju u ramenima, laktovima, ručnim zglobovima i leđima, što uzrokuje da žrtva umre u nepodnošljivim bolovima. Nekoliko Falun Gong praktikanata je umrlo od ove vrste mučenja. Posetite sledeće linkove za više informacija:
Kineski: <http://search.minghui.org/mh/articles/2004/9/30/85430.html>
Engleski: <http://www.clearwisdom.net/emh/articles/2004/9/10/52274.html>
- [21] 1930. godine je Mao naredio Partiji da ubije hiljade članova Partije, vojnika Crvene Armije i nedužnih civila u provinciji Jiangxi u pokušaju da utvrdi svoju moć u oblastima kontrolisanim od strane KPK. Posetite sledeći link za više informacija:
Kineski: <http://kanzhongguo.com/news/articles/4/4/27/64064.html>
- [22] Gao Gang i Rao Shushi su bili članovi Centralnog komiteta KPK. Nakon neuspešne borbe za prevlast 1954. godine, optuženi su da su se urotili da podele Partiju i nakon toga su izbačeni iz Partije.
- [23] Ču Enlaj (1898.-1976.) je bio drugi po važnosti poslije Mao Cetunga u istoriji KPK. On je bio vodeća ličnost u KPK i premijer Narodne Republike Kine od 1949. do svoje smrti.
- [24] Wang Xiangen, Documentary of Supporting Vietnam and Fighting with America (Beijing: International Cultural Publishing Company, 1990.)

- [25] Zhang Zhixin je bila intelektualka, koja je bila mučena do smrti od strane KPK za vreme Velike kulturne revolucije zbog kritikovanja Maovog neuspeha u Velikom skoku napred i govorenja istine. Zatvorski čuvari su joj više puta strgli odeću s tela, vezali joj ruke iza leđe i ubacili je u ćelije s muškim zatvorenicima da bi je ovi silovali, dok nije izgubila razum. Zatvor se bojavao da bi kod pogubljenja mogla uzvikivati parole, pa su joj pre pogubljenja presjekli grkljan.
- [26] Iz izvještaja Laogai Research Foundation od 12. oktobra 2004.: <http://www.laogai.org/news2/newsdetail.php?id=391> (na kineskom)
- [27] Jedno od tri alata (sredstva proizvodnje, modusi proizvodnje i proizvodni odnosi), koja je Marks upotrebio za analizu socijalnih klasa. Proizvodni odnosi se odnose na odnose između ljudi koji poseduju proizvodna sredstva i one koji ih ne poseduju, npr. odnos između zemljoposjednika i seljaka, ili odnos između kapitalista i radnika.
- [28] Iz Menciusa, 3. knjiga, Penguin Classics series, prevod: D.C. Lau.
- [29] Od Fan Zhongyana (989.-1052.), čuvenog kineskog pedagoga, pisca i državnog činovnika iz Severne Song dinastije. Ovaj citat je iz njegove poznate proze: "Penjanje na toranj Yueyang".
- [30] Od Gu Yanwu-a (1613 - 1682), poznatog naučnika iz rane Qing dinastije.
- [31] Iz Menciusa, 7. knjiga, Penguin Classics series, prevod: D.C. Lau.
- [32] "Selo s tri familije" je bila kratka oznaka za tri pisca u 1960. godini: Deng Kuo, Wu Han i Liao Mosha. Wu je autor komada "Hai Rui se povlači sa svoje pozicije", koju je Mao smatrao političkom satirou o njegovom odnosu s generalom Peng Dehuaijem.
- [33] Kineska narodna legenda "Devojka bele kose" je priča o ženskoj besmrtnici koja je živela u pećini i koja je imala nadprirodne sposobnosti da nagradi vrline i kazni porok, da podrži ispravno i obuzda zlo. Ipak, u kineskoj "modernoj" drami, operi i baletu, ona je opisana kao devojka koja je bila primorana pobeći u pećinu nakon što je njen otac bio pretučen do smrti jer je odbio da je uda za starog zemljoposjednika. Ona je osedela od nedostatka hrane. Pod perima pisaca KPK, to je transformisano u jednu od najpoznatijih "modernih" drama u Kini za podsticanje klasne mržnje prema zemljoposjednicima.
- [34] Lin Biao (1907 - 1971), jedan od visokih vođa KPK, služio pod Mao Cetungom kao član Politbiroa, potpredsednik (1958.) i ministar odbrane (1959.). Lin se smatra arhitektom Kineske kulturne revolucije. Lin je bio proglašen Maovim naslednikom 1966, ali je pao u nemilost 1970. Osjećajući svoj pad, Lin je bio umešan u pokušaj protivudarca, koji je međutim bio neuspešan, i pokušao je da pobegne u SSSR, kada je ovaj pokušaj otkriven. Njegov avion se srušio u Mongoliji u pokušaju bega od osude, što je rezultovalo njegovom smrću.
- [35] Yu Luoke je bio mislilac i borac za ljudska prava, koji je ubijen za vreme Kulturne revolucije. Njegov monumentalni esej "O porodičnoj pozadini", napisan 18. januara 1967, bio je najrasprostranjeniji i najuticajniji od svih eseja koji su odražavali misli suprotne KPK u godinama Kulturne revolucije. Lin Zhao, studentkinja žurnalizma Univerziteta u Pekingu, bila je proglašena za desničara 1957. godine zbog njenog nezavisnog razmišljanja i izražene kritike komunističkog pokreta. Ona je osuđena za zaveru za rušenje narodne demokratske diktature i uhapšena je 1960. godine. 1962. je osuđena na 20 godina zatvora. Ubijena je od strane KPK 29. aprila 1968. kao kontra-revolucionar.
- [36] Iz <http://www.laojiao.org/64/article0211.html> (na kineskom)

[37] Iz "Otvoreno pismo Song Meilinga Liao Chengzhiju" (17. avgusta 1982.).
Izvor: <http://www.blog.edu.cn/more.asp?name=fainter&id=16445> (na
kineskom)